

Dobré ráno ☺ ... modlitba (za Ducha, světlo a vidění, co nám Bůh daroval)

Dnes se scházíme poprvé v roce 2018. Právě začíná. A před námi je dvanáct měsíců, které jsou teď sice ještě daleko, ale nakonec přijdou, a my je jeden po druhém naplníme svým životem. Možná jsme je už i začali plnit – Předsevzetími? Plány akcí nebo dovolenou? Očekáváním? Sny? Různými strachy či obavami? Ze zkoušek či budoucnosti? Možná nadějí?

Tak jako tak, Bůh nám přidal do života naději na celý další rok. Ten rok je v ruce každého z nás. Rok života, dá-li Pán. A na nás je, čím ho naplníme. Jak ho prožijeme. A já vím, že nejrychlejší odpověď by mohla být – s Bohem, být s Bohem. A ano správně. Ale jak?

Je tady totiž ještě jeden způsob, jak se zamyslet nad rokem 2018. Ne s otázkou: Jak ho prožiju? Ale: **jako kdo, ho prožiju?** Zvláštní otázka, že? A přesto tak důležitá - Kým budu v roce 2018? - Protože odpověď na tuto otázku má moc změnit všechno. Nejen tento rok, ale celý náš život. A to je cíl dnešního kázání. Vidět v Božím slově, kým jsme. Vidět, kdo jsme v Ježíši Kristu. Vidět to, pochopit a žít to. Protože jestli to, co si dnes řekneme, zůstane jen u souhlasného přitakání - tak jsem minul. Tak jsme nepochopili, co nám tady apoštol Pavel říká.

Protože, to **kdo jsme** v Kristu, má prostupovat celý náš život. Má to formovat náš život. Není to něco okrajového, je to sama podstata toho, co znamená být křesťan. A tak toužím po tom, aby to, **kým jsme** v Kristu, naplnilo váš i můj rok 2018, protože není nic lepšího než být - Božím dítětem.

Proto nese dnešní kázání název Nejvyšší milost, protože je o tom největším možném projevu lásky Boha vůči nám lidem. O našem přijetí do Boží rodiny. Kdo jste slyšel předchozí kázání v této sérii, tak víte, že toto je po třetí, co bereme do ruky Písmo a zjišťujeme, jak moc je Bůh milosrdný vůči člověku. V prvním zastavení to byla obecná milost vůči všem lidem, kterou se o nás Bůh stará. Ale jak víme, tam se Bůh nezastavil. Ale šel a v Kristu nás ospravedlnil. To znamená, že vložil na svého Syna naše hříchy a na nás jeho spravedlnost. Proto jsme s Bohem smířeni. Co říct na to?

Ale... Bůh se nezastavil ani tam...!

Prosím otevřme své Bible v listu Galatským 4,3-7. A myslím, že bude jasné, proč si dnešní slovo zaslouží název Nejvyšší milost. Budu číst ze studijního překladu:

„Stejně i my, když jsme byli nezletilí, byli jsme v otroctví pod živly světa. Když však přišla plnost času, vyslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, narozeného pod Zákonem, aby vykoupil ty, kdo byli pod Zákonem, a abychom přijali synovství. A protože jste synové, vyslal Bůh ducha svého Syna do našich srdcí, ducha, který volá: ‚Abba, Otče.‘ Takže už nejsi otrok, ale syn. A když syn, tedy i dědic skrze Boha.“

Co tu čteme?

Apoštol Pavel píše věřícím do Galácie. A píše jim proto, že s hrůzou zjistil, že se chtějí podřídit židovskému Zákonu, jako něčemu, co je potřeba ke spasení. Proto jim Pavel razantně připomíná, že člověka nezachrání dodržování Zákona ani obrízka, ale jedině víra v Ježíše Krista. Protože, jak řekl Pavel už v listu Římanům (3,20): „*Vždyť ze skutků zákona ,nebude před ním nikdo ospravedlněn‘ , neboť ze zákona pochází poznání hříchu.* “

Zákon je jako zrcadlo, ukáže vám, že jste špinaví, ale zrcadlem se nedá se umýt. Umýt nás může jedině Boží odpuštění v Kristu. Dále pak Pavel mluví o tom, kým věřící dříve byli a kým jsou nyní. A to je právě náš text. A hlavní myšlenka a důraz dnešního kázání je právě v těchto dvou skutečnostech. Kým Galatští dříve byli a kdo jsou nyní. Přeneseno na nás - dnes chceme zjistit, kým jsme byli, než jsme uvěřili v Krista a kdo jsme nyní v Kristu. Kým jsme byli a kým jsme nyní v Kristu. Kdo jsme tedy byli?

PAUZA

V prvním verši čteme: „*Stejně i my, když jsme byli nezletilí, byli jsme v otroctví pod živly světa.*“

Pavel tu mluví o Galatských i o sobě. O jejich stavu před Kristem. A ztotožňuje nezletilého s otrokem, protože v té době se nezletilý dědic v ničem nelišil od otroka, jak čteme o 2 verše dřív. Co ale znamenají ty živly světa? Z jeho pohledu jako žida, jsou živly světa totožné s židovským zákonem, kterému otročil, protože skrze něj chtěl získat život.

Co ale Galatští, kteří před tím než uvěřili v Krista, židovský zákon neznali? Čemu oni otročili? Pavel tu píše živly světa. Další překlady mluví o vesmírných mocích, principech, nadpřirozených silách či souhvězdích. Jde tedy o to, co Galatští uctívali jako své bohy. Pavel to i potvrzuje v 8. verši, když říká: „*V čase, kdy jste neznali Boha, otročili jste těm, kteří svou přirozeností nejsou bohy.*“

Kdybychom to měli říci jednoduše: Galatští otročili modlám. Mohlo jít jak o demony, tak stejně dobře i jen o jejich vlastní představy o božstvech. Klíčové bylo, že očekávali, že jim jejich služba modle přinese život. Že jí musí sloužit, přinášet dary, obětovat, aby na oplátku od ní něco dostali – třeba bezpečí, štěstí, pokoj...Ale ono šlo o falešné bohy. A protože šlo o modly, tak byli v otroctví hříchu. Nebyli svobodní, byli pod Božím hněvem, Boží nepřátelé. To byli Galatští.

Ehm...a jak je to s námi? Komu nebo čemu jsme otročili my, než jsme našli život v Kristu? V našem prostředí je to rafinovanější, protože tvrdíme, že jsme ateistická společnost. Žádné bůžky ani posvátné sloupy na ulici nevidíte. Čemu by tedy naše srdce mohlo otročit? V co bychom jako moderní lidé mohli vkládat naděje, že nám to dá plnohodnotný život? Co budou naše modly?

Pravda je totiž taková, že modlou může být cokoli nebo kdokoli, kdo zaujme, chytne naše srdce, mysl a touhy víc než Bůh. Cokoli, co budeme mít jako náhražku za Boha. A budeme v tom hledat třeba bezpečí či uspokojení. A hřích je to proto, že Bůh má být cílem našich největších tužeb, Mt 22: „Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.“ Pokud ale **takto** miluji cokoli jiného, tak jsem tomu dal božský význam.

A proto vůči nám lidem plane Boží hněv. Důvod proč to říkám je, že až když si uvědomíme, kdo jsme byli. Otroci. Nesvobodní. Lidé, kteří musí, musí sloužit svým „bohům“, aby získali život. Tak můžeme pochopit, kdo jsme nyní a nepřestat žasnout. Protože jak na naše otroctví, do kterého jsme se dostali svým hříchem, odpověděl Bůh? Co čteme dál?

Když však přišla plnost času, vyslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, narozeného pod Zákonem, aby vykoupil ty, kdo byli pod Zákonem...

Před 2 tisíci lety změnil Bůh navždy význam toho, co znamená být milosrdný. V čas, který Bůh určil, vyslal – nikdo ho nenutil – vyslal dobrovolně, ze své lásky, svého jediného Syna, Ježíše, aby se narodil jako člověk z masa a kostí. A proč ho vyslal k nám na zem? Proč nesmrtelný Boží Syn vyšel z věčné slávy do bídy člověka?...co tam čteme: *aby vykoupil ty, kdo byli pod Zákonem.*

Ježíš přišel proto, aby nás lidi, kteří otročíme legalismu, nadpřirozenu či svým touhám, vykoupil. Zaplatil svým životem za nás a **vykoupil** nás z otroctví. Hřích už nad námi nemá moc. Jsme svobodní. Je nám odpuštěno. To je fantastická Boží milost...

Ale pozor! To je, to je ono - ten verš tam nekončí... ☺!!!

aby vykoupil ty, kdo byli pod Zákonem, (a) abychom přijali synovství.

Písmeno „a“ jsem dal do závorky, protože tam nemá co dělat, v originálním jazyce tam není a ve studijním překladu to dali najevo kurzívou. Další překlady ho nemají vůbec. Takže to přečtu ještě jednou: *aby vykoupil ty, kdo byli pod Zákonem, abychom přijali synovství.*

Zasáhlo vás to někdy? Mě až do teď plně ne. Proč za nás tedy Ježíš zemřel na kříži?
POMALU:

Aby nám Bůh mohl odpustit a dát nám Kristovu spravedlnost...a pokračujeme dál ...abychom se mohli stát jeho dětmi. Ježíš nezemřel „jen“ za odpuštění. Zemřel a vstal z mrtvých, abychom byli přijati do Boží rodiny. Bůh vyslal svého Syna, abychom... se stali jeho dcerami a syny, aby se On stal naším Otcem. To není něco bočního, něco okrajového. To je to podstatné! Bůh nás přijal do své rodiny, adoptoval nás za své děti.

Nejsme ale přeci všichni Boží děti? Může někdo říct. No, ne, nejsme. Všichni jsme Boží stvoření. Ale až když uvěříme, že nás Kristus vykoupil, tak jsme přidáni do Boží rodiny. Jak čteme v Janově evangeliu: *„Těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc stát se Božími dětmi, těm, kteří věří v jeho jméno. Ti se nenarodili z krve ani z vůle těla ani z vůle muže, nýbrž z Boha.“* Jan 1,12

Aby se člověk mohl stát Božím dítětem, tak se musí duchovně znovuzrodit. Až pak můžeme mít vztah s Bohem. To působí Boží Duch, jak čteme dál:

A protože jste synové, vyslal Bůh ducha svého Syna do našich srdcí, ducha, který volá: ‚Abba, Otče.‘

V Kristu jsme přijati do Boží rodiny. A tak může apoštol Pavel směle říci vůči Galatským i nám: „*Takže už nejsi otrok, ale syn. A když syn, tedy i dědic skrze Boha.*“

Proto bylo první čtení dnešního kázání toto: „*Pohleďte, pohleďte, jakou lásku nám Otec dal, abychom byli nazváni Božími dětmi; a také jimi jsme.*“ (1J 3,1) To je nejvyšší Boží milost a dar. Jak to uchopit a docenit? Byli jsme adoptováni, přijati za syny a dcery Boha Otce.

Jak řekl teolog J. I. Packer: *adopce je nejvyšší privilegium, které evangelium nabízí; je dokonce vyšší než ospravedlnění.*¹ (konec citace)

To neznamena, že by adopce snižovala ospravedlnění. To je a vždy bude hlavní a základní pozehnání evangelia, které duchovně potřebujeme na prvním místě. Dává nám pokoj s naším Stvořitelem. To potřebujeme nejdříve ze všeho. Ospravedlnění je ale zároveň soudní termín, který vychází ze zákona. Bůh tím prohlašuje, že nezemřeme za své hříchy, protože Ježíš nesl náš trest.² Soudní termín.

A Packer to pak dává nádherně do kontrastu s adopcí. Říká: „*Adopce je rodinný termín. Který vychází z myšlenky lásky a vidí Boha jako Otce. Při adoptování, nás Bůh bere do své rodiny a do společenství, a ustanovuje nás za své děti a dědice. V srdci tohoto vztahu je **blízkost, náklonost a štědrost.***“

A Packer to proto uzavírá slovy: *To, že je vše v pořádku mezi námi a Bohem soudcem, je skvělá věc. Ale zažívat lásku a péči od Boha Otce, je skvělejší.* Ještě jednou: *To, že je vše v pořádku mezi námi a Bohem soudcem, je skvělá věc. Ale zažívat lásku a péči od Boha Otce, je skvělejší.*³

Představte si království, kterému vládne dokonale dobrý Král. A ten král má poddané, kteří se proti němu vzbouří. Vyhlásí si své krále, jeho zemi vypálí, jeho služebnictvo zabijí a utečou za hory a vyhlásí válku.

A tento král vyše svého Syna, dědice království, ne jako soudce, ne tentokrát, ale jako oběť za hříchy poddaných. A nabídne poddaným, že mohou přijmout milost. A někteří to učiní, uvědomí si, v jaké temnotě žili a jak moc zneuctili svého Krále a přijmou milost koupenou Synem. A Král je pozve na hrad. A v trůnním sále na ně vloží čisté roucho svého Syna, který stojí vzkříšený vedle nich. A obejmě je, protože je přijal do rodiny.

Už nejsou rebelující poddaní, jsou jeho dětmi. Adoptoval je. Jsou bratry a sestrami Králova Syna. A pak Král udělá další neuvěřitelnou věc. Usedne na trůn, vedle Syna a pokyne bývalým poddaným, aby usedli na trůny vedle něj. Stali se dědici království společně se Synem. Se Synem, pro kterého bylo toto království stvořeno. Toto znamená být Boží dítě.

To je nejvyšší milost. To je to, co jsme právě četli v našich pěti verších. To je Boží milosrdná láska k člověku v Ježíši. Dokážeme si to představit? A dokážeme pochopit, co to znamená?

Protože tohle znamená být křesťan – to, že Bůh je naším Otcem. „*Takže už nejsi otrok, ale syn. A když syn, tedy i dědic skrze Boha.*“

¹ J. I. Packer, *Knowing God*, str. 232

² J. I. Packer, *Knowing God*, str 232-233

³ Str. 233

A tak se musíme zeptat, nemůžeme jinak: Kdo jsem?Kdo jsi?

Před chvílí jsme viděli, že se jako Boží děti nerodíme. Stáváme se jimi působením Božího Ducha. To ale znamená, že začínáme jako kdo? Co je náš lidský přirozený stav. Naše autopilotní nastavení? Náš přirozený stav je stav otroka. A zeptám se nás upřímně...myslíte, že je pro otroka lehké a samozřejmé, že začít žít jako svobodný? Rozhodně není. Musíme si neustále připomínat, že **jsme** Boží děti. A učit se chápat, co to znamená. A nikdy nepřestat. Proto je tak důležitá Pavlova výzva v Římanům 12,2 – „*Proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé.*“

To znamená, vidět to v evangeliích a epištolách. Vztáhnout na sebe Ježíšovo synovství. Když Bůh říká: „*Ty jsi můj milovaný Syn*“, tak to platí i pro nás. Jsme jeho milovanými syny a dcerami v Kristu. Toto naše autopilotní nastavení otroka, tedy nejlépe proměníme, když budeme hledět na pravého Božího Syna v Písmu. A budeme chápat, že Otec má vůči nám úplně stejný vztah lásky, náklonosti i touhy, abychom žili ve svatosti.

Co s tím? Jaké jsou z toho aplikace? Zmíním tři.

- 1) Znamená to, že to bude proměňovat, jak chápeme modlitbu...je to rodinné setkání, kde Otci záleží na tom, co máme na srdci. A i on má určitě něco na srdci.
- 2) Změní to náš pohled na poslušnost. Nebudu dodržovat Ježíšova slova z kázání na hoře, protože musím. Ale protože je to rodinný kodex. Je to Ježíšův popis, náhled, toho, jak vypadá život v Božím království. Království, které patří mému Otci, a já jsem v tom království dědicem. To má být můj rodinný kód.
Co si přejeme od našich dětí? Aby se doma i venku chovali slušně, protože se bojí trestu či si nás chtějí naklonit, nebo protože jim záleží na rodinném jménu, které ve světě zastupují?
- 3) Změní to náš pohled na církve. Církve je Boží rodinou, takže budu milovat křesťany kolem mě, protože jsou mými bratry a sestrami, stejně jako Kristus, Zde je potřeba zmínit ještě něco. Co, když nás to celé Pavlovo slovo o synovství nechává naprosto chladnými? Tím neříkám, že musíme být zaplaveni úžasem. Možná naše srdce dost dlouho spalo. Moje určitě. A jsme otupělí. Co když je nám to ale úplně jedno? Pak je na místě se sám sebe zeptat zda nepotřebuji pomoc právě svých bratrů a sester, abych viděl, kdo jsem.
Možná na vás leží těžká deka deprese nebo úzkostí? Možná jste nemocní či zažíváte jiné trápení. A toto povídání je jen ozvěna v jeskyni. O co víc, ale právě v tuto chvíli potřebujeme vidět a znát našeho Otce, který nás chce nést. Dokázal nést Ježíše, unese i nás. Nebuďme v tom sami, protože nejsme ti, kdo nemají naději. I když to tak teď možná nevypadá.

Toto je pouze nahlédnutí do reality Božího dítěte. Je toho mnohem, mnohem více, a proto se k tomu ještě za měsíc vrátíme. Dnes jsme se rozhlédli, příště se podíváme, co všechno to v našem životě ještě mění.

Do té doby mám ale pro vás i pro mě jednu výzvu, která je extraktem toho, co jsme si teď řekli: *Až se přistihnete v nějaké situaci, krizi, či konfliktu, že míříte do temnoty, do hříchu. Zastavte se a zeptejte se – vy i já – jako kdo teď jedním?*

Jako otrok hříchu nebo dítě Boha Otce? *A pokud jako otrok: vyznejme svůj hřích a poděkujme Otci, že nás vysvobodil. Že můžu žít podle Boží vůle, protože chci a ne protože musím. Že už nemusím otročit modlám. A zjistíme si v Písmu, jak by jednal syn a dědic.*

Naším Otcem je Bůh všemohoucí, bratrem Vykupitel světa a v našem srdci přebývá jeho svatý Duch, věřím, že vám i mě ukáže, jak na to. Amen